

ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τετάρτη τοῦ Μαΐου κι' εἰκοστή
καὶ πρόσκλησις τῶν Ἀγγλῶν σεβαστή.

Έτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Παῦντος πεντακόσα κι' ἑνενήντα ἓνα,
ζέστη, μούχλα, σάχλα, κι' ὅλα σιχαμένα.

Μιά γιορτὴ λατρευτή.

Χαίρει κόσμος μεγάλος καὶ λαὸς μὲ καρδιά
'στὴ γιορτῇ τοῦ Σμολένσκη, 'στοῦ Σμολένσκη τῇ σκόλῃ,
καὶ γι' αὐτὸν ἀλαλάζουν τοῦ Στρατοῦ τὰ παιδιὰ,
ποὺ κοντὰ του τῶν Τούρκων δὲν τὰ τρώμαξε βόλι.

Κι' ἂν γυρίζ' ἡ Πατρίδα ξεμαλλιάρα μὲ βόγγους
'στὰ βουνὰ καὶ 'σταὺς λόγγους,
γιὰ τιμὴ 'στὴν ἄντροπὴ τῆς καὶ 'στὸν πόνο βοτάνι
τὸ πανόρηο παιδί τῆς, ὁ Σμολένσκη τῆς φθάνει.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ξέρεις πῶς ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀγγλῶν ἡ κλεινὴ,
κυροῦλα μας τρανή,
ἐφίτος ἀπεφάσισε νὰ κάμ' Ἰωβιλαῖον
καὶ λὲν πῶς ἀντιπρόσωποι θὰ πᾶνε Βασιλέων.
'Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐξέχασε κι' ἐμᾶς τοὺς συγγενεῖς,
ποὺ τὰς μεγάλας νίκας μας δὲν ἔδρεψε κανεὶς,
καὶ μέσα 'στὰ τρεχάματα τῶν τελετῶν ἐκείνων,
ποὺ τώρα τὸν Ἰούνιον θὰ γίνουν 'στὸ Λονδίνον,
πιάνει καὶ γράφει μιὰ γραφὴ
μ' εὐγένεια κι' ἀνατροφὴ
νὰ πάη κι' ὁ Διάδοχος τοῦ ξακουστοῦ μας Θρόνου
καὶ 'στὴ μαμμίτσα μας νὰ πῇ ἀνὰ ζήσης καὶ τοῦ χρόνου».
Καὶ τοῦτο τὸ διάβημα τῆς κραταιᾶς Ἀνάσσης
εἰς τὰς παρούσας μάλιστα τοῦ κράτους περιστάσεις
καὶ πάλιν τὰς Ἑλληνικὰς ἐξῆψε φαντασίας
κι' ὡς γεγονὸς νομίζεται μεγάλης σημασίας.
Κι' ἓνα σπουδαῖον πρόσωπον, ποῦχει σπουδαίας σχέσεις,
προχθὲς τὸ βράδυ μούλεγε 'στ' αὐτί μου τὸ καὶ τὸ,
πῶς βελτιοῦτ' ἐπαισθητῶς ἡ τῶν προημάτων θέσις
καὶ κἄτι μέγα θὰ συμβῇ καὶ κἄζο δυνατό.

Κι' ἓνας ἄλλος διπλωμάτης
εὐγενείας λεπτοτάτης,
ὅπου δὲν τοῦ φεύγει νότα,

μούλεγε «μὲν σὲρ ἀμὶ.
'πῆρε δρόμο σὰν καὶ πρῶτα
τῆς Ἑλλάδος ἡ τιμὴ.»

Κι' ἓνας τρίτος, Περικλέτο,
μὲ τῆς ὥρας στιβαλέτο
μ' ἐβεβαίωσ' εὐγενῶς
πῶς δὲν εἶναι παῖζε γέλα
τὸ τοιοῦτον γεγονὸς,
καὶ θὰ γίν' εἰρήνη τρέλλα.

Κι' ἄλλος τέταρτος ἐπίσης
σὰν τοὺς ἄλλους κομ' ἰλ φὸ,
μὲ μεγάλας διαχύσεις
μούπε τοῦτο τὸ κρούσ',
πῶς ἂν γίνη, καθὼς λένε,
τὸ ταξίδι τοῦ Λονδίνου,
ἴσως πάρωμε, καὶ μὲνέ,
τὴν γραμμὴν τοῦ Βερολίνου.

Καὶ μαθὼν τοιοῦτους θρούλους
ἀπὸ πρόσωπα 'ψηλὰ,
εἶπα τότε πρὸς τοὺς φίλους
πῶς τὴν ἔχουμε καλὰ,
κι' ἐκεῖ πούθενά μὲ βία τοῦ σπητιοῦ μου τὰ μπασούλα
καὶ θὰ τὸκῶδα κουμποῦρι
πρὶν ἰδῶ Νιζάμη μούρη,

μόλις έμαθα πώς τώρα της 'Αγγλίας ή κυρούλα
'στο λαμπρόν 'Ιωβιλαϊόν τόν Διάδοχον καλεϊ,
έψιθύρισα μονάχος «ξαναλύστα, Φασουλῆ,»
και 'Ξανάλυστα τὰ σκεύη, και μ' επήρανε τὰ γέλοια
κι' έλεγα 'στην Φασουλίνα και 'στον Γκιούλ και 'στα μουρίλια:
«Βρέ παιδιά, μην κάνετ' έτσι, θα τελειώση τὸ κακό,
'πῆρε δρόμο σάν και πρώτα τῶν Ρωμηῶν τὸ ριζικό,
κι' ὁ Διάδοχος θ' αφήση και στρατούς και μανιφέστα
και θα πάη με τοὺς άλλους 'στης μαμμίτσας του τὴν φέστα».

Κι' έφωναξαν τὰ μωρά:
«τί χαρά μας, τί χαρά.»
Πλήν έχαιρετο πολὺ
κι' ή κυρία Φασουλῆ,
συνεφώνει δέ κι' εκείνη
και δέν έπαυε νὰ κρίνη
τὴν σκληρότητα τὴν πρώτην πῶς θ' αφήσουν αἱ Δυνάμεις
και πῶς κάτι θα μᾶς φέξη με τὴν φέστα, τῆς προμάμης.

Π.— Τί χαρά μας, τί χαρά,
Φασουλῆ μου φουκαρᾶ.
'Εχει σάν κι' έμᾶς κανείς
τέτοιους φίνους συγγενείς,
ποὺ και μὲς 'στης συμφορᾶς μας μιὰ στιγμή δέν μᾶς ξεχά-
κι' ὅλο σφίγγονται μεγάλας τσιριμόνιας νὰ μᾶς κάνουν; [νουν
Έέρεις τί θα 'πῇ, τσιφούτη,
μὲς 'στη συμφορά μας τούτη,
ποὺ καθεὶς μᾶς πᾶσι κόντρα,
νὰ μᾶς προσκαλοῦν 'στη Λόντρα;

Έέρεις τώρα, βρέ σαλιάρη,
ποὺ 'σηκώθης 'στο ποδάρι,
και σκοπεύεις νὰ τὸ στρίψης και νὰ πάρης τὰ βουνά
γιὰ νὰ φύγης τὰ δεινά,
τί σημαίνει μιὰ τέτοια τῶν 'Εγγλέζων τσιριμόνια;...
ζήτω τῆς μαμμίτσας... νὰ μᾶς ζήση χίλια χρόνια.

Φ.— Κύττα κύττα τοῦ Λονδίνου
τῆς παράταις, φωνακλᾶ,
ή δέ πρόσκλησις 'Εκείνου
'στοὺς Ρωμηούς ντανακλ ᾶ.

Κάθε σκεῦος ἀνατρέπω,
και τὸν πρώτο Στρατηλάτη
μὲς 'στοῦ Βούγκιχαμ τὸν βλέπω
τὸ τρικούβεργο Παλάτι.

Γύρω γύρω 'στο τραπέζι
τρῶν 'Εγγλέζαις, τρῶν 'Εγγλέζοι,
και τὸ πρώτον 'Αἰ-Λάιφ
με τὴν Δούκισσα τοῦ Φάιφ.

Μὲς 'στὰ μάτια τὸν κυττοῦν
κι' ὀλοένα τὸν 'ρωτοῦν
πῶς 'γινῆκαν ἡ μεγάλας
τῶν 'Επιτελῶν φευγάλας.

Ποία σοβαρὰ σκηνή!...
με τὸ σίγμα και τὸ νῖ
τοῦ Τζῶν Μπούλ ἀκούν τὰ βῶδιζ
πῶς τὸ 'βάζαμε 'στὰ πόδιζ.

Σιωποῦν ἐστατικάι
κι' ὅταν ἔρχονται κι' ἐκεῖ,
ποὺ 'σωθήκανε κι' ἐκείναις

ή περιφρημαίς ή χήναις
ἀπὸ τοὺς 'Επιτελεῖς
και τοὺς πρώτους τῆς Αὐλῆς,
οἱ Τζῶν Μπούλ ἀποθαυμάζουν
κι' ὅλοι «Σ π λ έ ν τ ι τ» ἀλαλάζουν.

Σ π λ έ ν τ ι τ λέγει κι' ή προμάμη,
και μ' εὐμένειαν πολλήν
βεβαιοὶ πῶς θα συνδράμη
τῶν ὁρομένων τὴν φυλήν.

Κι' ὡς καθήκον μας τὸ κρίνουν ἄνδρες ἐπισήμου γνώμης
πῶς ἐσώσαμε τῆς χήναις,
ἀφοῦ μάλιστα κι' ἐκείναις
ἐσώσαν ποτε τὸ μέγα Καπιτώλιον τῆς Ρώμης,
κι' ἕνας Λόρδος, Περικλέτο, με μιὰ κόκκινη βελλὰδα
τὸν 'ρωτᾷ και γιὰ τὴν λόρδα, ποὺ θα πέση 'στην 'Ελλάδα,
τὸν 'ρωτοῦν και δι' ἐκεῖνο, τὸ καὶμένο τὸ Ζανό,
τὸ σκυλι τοῦ Νικολάου, ποὺ τὸ πιάσαν ζωντανό,
κι' οἱ Νιζάμηδες τὸ σέρνουν μέσα 'στη Θεσσαλονίκη
και φωνάζουν νίκη νίκη.

«Αχ! αὐτὸ δέν εἶχε τύχη σάν τῆς χήναις, σάν τῆς πάπης,
και σωτήρα δέν εὐρῆκε μες 'στοῦ Δομοκοῦ τῆς τάπης,
δέν ἐγνώριζε τὸν τόπο,
δέν εἰζεύρω πῶς τοῦ 'φάνη,
και δέν 'μπόρεσε με τρόπο
ὑποχῶρησι νὰ κάνη,
ὅταν ὑπερφαλαγγίσθη
και σκληρῶς αἰχμαλωτίσθη.

Τώρα μόνο μες 'στοὺς Τούρκους θα σπαράξη και θα τρίμη,
πιθανόν νὰ γίνη βαρδία 'στοῦ Σουλτανου τὸν ὄντα,
ἴσως ὅμως κι' ὁ Σουλτάνος νὰ τὸ στείλῃ 'στο χαρέμι
κάθε Βαλιδέ μ' ἐκεῖνο 'μέρα νύκτα νὰ γλεντᾷ.

Τὸ καὶμένο τὸ Ζανό,
τὸ χαδιάρικο σκυλι,
μᾶς τὸ πιάσαν ζωντανό
και τὸ 'κλάψανε πολλοί.

Κι' ἐκατὸ φοαῖς μακάρι
μὲς 'στὰ τόσα ξαφνικά
νὰ μᾶς εἶχαν τώρα πάρει
κι' ἄλλα τοπομαχικά,
παρὰ νὰ χαθῇ κι' αὐτὸ
τὸ σκυλι τὸ ζηλευτό.

Κι' ή γιαγιά μας ή Βιτώρη με τὰ κατάσπρα μάλιά,
ποὺ πεθαίνει γιὰ σκυλιά,
κι' ἐκαμ' ἐκθεσιν και σκύλων
περιέργων και ποικίλων,
σάν ἀκούση και γιὰ τοῦτο τὸ σκυλάκι τὸ τρανὸ
'Αγγλιστὶ θα 'πῇ κι' ἐκείνη: «τὸ καὶμένο τὸ Ζανό,
ποὺ τὸ πιάσαν ζωντανό»
κι' ἴσως 'στον Σαλισβουρίας θυρωμένη παραγγεῖλῃ
μιὰ μεγάλη πανταχούσα τοῦ Σουλτάνου ν' ἀποστείλῃ,
κι' αὐθωρεῖ νὰ τὸν προστάξῃ, πρὶν εἰρήνη νὰ τελειώσῃ,
τὸ Ζανὸ τὸ σκληρωμένο δίχως λύτρα νὰ λυτρώσῃ.

Π.— Κι' ἐγὼ, καὶμένη Φασουλῆ,
κλαίω τὸ δόλιο τὸ σκυλι.
Κι' ἐκεῖνο μᾶς ὑπέσχετο πῶς ἀληθῶς θα δράσῃ
κι' εἶχε κι' αὐτὸ γιὰ πόλεμο σεβντάδες και μεράκια,

κι' ἐπίτηδες τὸ 'πῆρανε μες 'στης φωτιᾶς τὴν βράσι
γιὰ νὰ τραβήξῃ τὸν 'Ετέμ ἀπ' τὰ καλαμοθράκια.

Φ.—Κι' ἐγὼ θαρρῶ 'στοῦ Βούγκιχαμ πῶς εἶμαι τὸ Παλάτι
και λέω τῆς μαμμίτσας μας χίλιαις φοαῖς σπολλάτη.
Τριγύρω μου Πατρίκιοι και Λόρδοι διπλωμάταις,
ὀδίδες πᾶνε κι' ἔρχονται με κυματὰ γεμάταις,
και κᾶτι παραγεμιστά κι' ἄλλοζώτικα μυδράλια,
ποὺ μόνο με τὴν μυρωδιά μου πέφτουνε τὰ σάλια.

Π.— Μὰ κι' ἐγὼ με σὲ πετῶ
και τὴν μάμη χαίρετῶ.
Χαῖρε μάμη, χαῖρε νόνα,
ποὺ νὰ βασιλεύης χρόνους
μὲς 'στην φίλην 'Αλβιόνα,
και σωρὸ νὰ 'ῶς ἐγγόνους.

Τρῶτ' 'Εγγλέζοι, φίλοι πρώτοι,
τρῶγε, Κούρζων ποθητῇ,
μοναχὰ 'στο φαγοπότι
δέν ὑποχωρῶ ποτέ.

Νᾶναι τὸ συγγενολόγι κι' ή μαμμίτσα μας καλὰ
κι' οἱ Ρωμηοὶ τὰ νῶτα στρέφουν 'στον 'Ετέμ τὸν Τουρκαλᾶ.

Νά! κι' ὁ Πρίγκηψ Οὐαλλίας,
νὰ κι' οἱ Λόρδοι τῆς 'Αγγλίας,
ποὺ 'κοπήκανε γιὰ 'μᾶς,
και 'στο στόμα μας θα πέση
σάν μελάτος λουκουμάς
τῆς εἰρήνης τὸ πεσκέσι.

Φ.—Περικλέτο κακομοίρη, μην ἀκούς τὴν κουκουβάγια,
κι' ἂν ὁ Τούρκος προχωρήσῃ κι' ἀπ' ἐμπρός κι' ἀπὸ τὰ πλάγια,
μὴ εἰ μέλη, μὴ φοβᾶσαι, και δέν θάλθῃ 'στην 'Αθήνα,
κι' ἂν ἐσώθῃ κάθε πάπια, κι' ἂν ἐσώθῃ κάθε χήνα,
πῶσον μᾶλλον τὴν 'Ελλάδα δέν θα σώσουν οἱ τρανοί,
ποὺ κοντεύει πάπια χήνα μαδημένη νὰ γενῇ;

Περικλέτο θεοτούμπη,
τὰ δεινὰ τοῦ γένους ἔστα,
και τραγοῦδα τὸ γιαρῶμπι
κι' ὅλα τὰ ποτήρια σπᾶστα.

Περὶ δόξης κι' εὐτυχίας μὴ κανεῖς ἀμφιβαλέτω
μὲς 'στο κράτος τῆς ρεμούλας και τοῦ τόσο ρεμπελιού,
κι' ἂς ἀνοίξῃ τέλος πάντων κι' ή καρδιά μας, Περικλέτο,
ποῦχει γίνεῖ τώρα τώρα σάν καρδιά τοῦ μαρουλιού.

Π.— «Ἄλλοι λένε πῶς θα μείνῃ
κι' ἄλλοι πῶς ἀναχωρεῖ,
και δέν ξέρω τί θα γίνῃ
κι' ὁ καθένας ἀπορεῖ.

Κι' ἐγὼ στέκω κεχηνῶς
οἱ αὐτὸ τὸ γεγονός,
τὴν δέ γνώμην καθενός
ὡς συμφέρουσιν τὴν κρίνω,
'στην ὑγείᾳ τῆς νόνας πίνω,
και μουντζόνω τὴν Τουρκιά,
κι' εἶλα δεξοῦ μιὰ σβερίκι.

Κι' ὁ Φασουλῆς περιπολῶν
'στο μέρος τῶν Θερμοπουλῶν.

Φ.— Σκια τοῦ Σπαρτιάτη Λεωνίδα,
ὅπου ποτε τὸ φάσμα σου δέν εἶδα,
ἐπάκουσον κι' ἐμοῦ τοῦ πατριώτου
κι' εὐδόκησε νὰ λείψ' ή συμφορά,
κι' ἀνακωχὴν νὰ κάμωμεν ὡς ὅτου
τελειώσῃ τῆς εἰρήνης ή χαρά.

Μὴ θέλῃς, Λεωνίδα, κι' ἐδῶ πέρα,
ποὺ κέσμος ἐδοξάσθη μιὰν ἡμέρα,
τὸ Τούρκικο τὸ φέσι νὰ φανῇ,
λυπησῶ τῆς φευγάλας και τὰ χάλια μας,
εὐδόκησε μπουνάτσα νὰ γενῇ
πρὶν χάσωμε ταυγά και τὰ πασχάλια μας.

Πλησίασε κι' ἐλθε νὰ μοῦ 'μιλήσῃς,
και πρὸς Διὸς ποτε σου μὴ θελήσῃς,
ἴσκιε τοῦ Βασιλῆα τοῦ θαυμαστοῦ,
νὰ 'ῶς κι' ἐδῶ τρεχάλας και πηδήματα,
κι' ἂν εἶχες βασιλεύσει πρὸ Χριστοῦ
ἀρχίσῃς σάν κι' ἐμᾶς σταυροκοπήματα.

Πλησίασε, σκια τοῦ Σπαρτιάτη,
κι' ἐμὲ τὸν πολεμάρχο τὸν σακάτη,
βοήθησε νὰ μὴν ὑποχωρήσω
σάν γέννημα τῆς χώρας τῆς κλεινῆς,
εὐδόκησε κι' ἐγὼ νὰ πολεμήσω
ὑπὸ σκιὰν ὀμπρέλλας θερινῆς.

Ἰδέ με πῶς ἐμπρός σου γόνυ κλίνω
κι' ἀκούσε τὰ πολλὰ μου παρακάλια,
κι' ἐπένευσε με τοῦτο τόμπρελινό
νὰ σπᾶσῶ ὅση Νιζάμηδων κεφάλια,
χωρὶς νὰ τσακισθῇ τὸ παρασῶλι
και δίχως νὰ τὸ θίξῃ Τούρκου βόλι.

Ἦλθα νὰ πολεμήσω τοὺς τυράντους
κι' ἀφῆκα τὰς κλεινὰς ἰσπεφάνους,
ποὺ πανηγύρι γίνεται μεγάλο
γι' αὐτὸν τὸν λαθωμένο και τὸν ἄλλο,
και θηλυκὰ προστρέχουν ντιλικάτα
μ' αἰσθήματα φιλόανθρωπα γεμάτα.

Κι' ἂν ἀδειασαν τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα,
μὰ 'γέμισαν πολλὰ Νοσοκομεία,
κι' ἀκούς με πληγωμένων βογγητὰ
κιχλίσματα, ψι ψι και χωρατὰ,
και βλέπεις γελαστάς φιλανθρωπίαις,
ποὺ βοηθοῦν πολὺ τῆς θεραπείας.

Τῆς 'Αθηνᾶς ή πάγκαλος ή πόλις,
τὸ σέμνωμα τῆς οἰκουμένης ὅλης,
ἀκόμη δέν ἐπῆρε μυρωδιά
πῶς τόσαις 'πασιτήκαμε χολαῖς,
πῶς ἐπεσαν μονάκριθα παιδιά
και μάνναις 'μαυροφόρεσαν πολλαῖς.

Γιὰ τὴν ντροπὴ τὴν τόση δέν τὴν νοιάζει,
γελά, σεῖσπυγεῖ, διασκεδάζει,

βρόντος δὲν τὴν ξαφνίζει τουφεκιάς,
καὶ τόσο χαχανίζουν ὅλοις κι' ὅλοι,
ὅπου θαρρεῖς ἡ νίκη τῆς Τουρκιάς
πῶς κάνει τὴν καρδιά μας περιβόλι.

Θεούλη μου, τί κόσμος καὶ τί πλάσις!...
κι' ἂν τὴν ἀναισθησία του γελάσης,
κι' ἂν τὴν ἀναισθησία του πονέσης
καὶ χύσης ὅσα δάκρυα ὑπορέσης,
κι' ὁ πόνος καὶ τὸ γέλοιο πᾶν χαμένα
γιά μούτσουνα Ρωμηῶν μαρμαρωμένα.

Πρόσελθε, Λεωνίδα, μετὰ πόνου
κι' ἐπάκουσον κι' ἐμοῦ τοῦ φαμφορόνου,
κι' ἂς ἡσυχάσουν ἡγήγορα κι' ἀκόπως
οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν πόλεων,
κι' ἂς γίνη τέλος πάντων ὅπως ὅπως
τῆς εὐκλεοῦς εἰρήνης τὸ συμβόλαιον.

Νὰ πιούμε τοῦ Γιαννάκη τῆς γρανίταις,
νὰ μᾶς τραβοῦνε μάτια σὰν μαγνήταις,
ν' ἀρχίσῃ ρουφηξιά, ζωὴ καὶ κότα,
νὰ ξαναλύσουν ὅλοι τὰ μπαούλα των,
καὶ νὰ γελοῦν πασίχαρσι σὰν πρῶτα
μαζὶ μὲ τὴν κυρά των καὶ τὴν δοῦλα των.

Ν' ἀκούμε φουσαρμόνικα, λαντέρνα,
ν' ἀλλάζουν κάθε τόσο τὰ Κουβέρνα,
ἡ δόξα τῆς μεγάλης μας τῆς γῆς
νὰ σκέπη τὸ Παλάτι μας τὸ τρίπατο,
καὶ κάθε Σκακάρικας τῆς φυγῆς
νὰ βγάξῃ τὸ σπαθὶ του 'στὸν περίπατο.

Καθ' ὅπνους νὰ βροντοῦν τῶν ὅπλων κράτοι,
νὰ γίνωνται τρεχάματα καὶ σάλτοι,
κι' ἀπὸ πολὺ μονάχα φαγοπότι
νὰ βλέπουμε κι' ἐμεῖς τὸν Ἐριάλτη,
ἐκείνον δηλαδὴ τὸν Σατανᾶ,
ποῦ πρόδωσε στὸν Εἰρᾶν τὰ στενά.

Ἡ δὲ Πατρίς, ποῦ τώρα κορασμένη
ραχατ' λουκοῦμι Φράγκικο προσμένει,
τοῦ λήξαντος πολέμου τὴν θυσίαν
ἂς τὴν ἀναπληρώσῃ διὰ γάμων,
κι' ἂς ὀπλισθῇ καθεὶς μ' εὐαισθησίαν
δέκα μεραρχίαν Ἱπποποταμών.

Μεγάλῃ Σπαρτιάτῃ Λεωνίδα,
μολὼν λαβὴ τὴν ἀσπίλον λεπίδα.
Δέξου τὴν ἀπὸ μένα γιὰ ρεγάλο,
καὶ τώρα, πρὶν 'στὸ σπῆτι μου γυρίσω,
φτύσε μὲ τὸ μαντύλι μου νὰ βγάλω
καὶ τὴν φτυσιὰ μὲ τοῦτο νὰ σκουπίσω.